

ROMANA

Susan Meier

Veszélyes közelség

Rebecca Winters

Életem párja

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Meier, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A ROMANA 741. eredeti címe: *A Diamond for the Single Mom*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Rebecca Winters, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Romana 742. eredeti címe: *Miracle for the Girl Next Door*
(Harlequin Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Simon András

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 741-742. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-486-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Meier
Veszélyes közelség

1. FEJEZET

Harper Sloan Hargraves szemügyre vette a feje fölé tornyosuló, fényűző bérházat, amely csillogott a napfényben ezen a meleg, szeptemberi reggelen. A fekete párkányzatok még jobban kiemelték a Manhattan közepén álló épület világos téglafalait. Az előcsarnokot zöld cserepes növények és kerámiavázákban illatozó rózsák díszítették.

A széles üvegajtón keresztül elegánsan öltözött férfiak és nők léptek ki az utcára, és határozott léptekkel elindultak a munkahelyük felé, ahol bizonyára rengeteg pénzt keresnek. Az épület előtt halkan suhantak el az autók, a limuzinok és a taxik.

Harper szemügyre vette a pólóját és a farmerét, azután megmarkolta a babakocsi fogantyúját, és határozott léptekkel elindult az ajtó felé, amely automatikusan kinyílt előtte. Az előcsarnok közepén egy szökőkút csobogott, a fekete járólapot szürke és fehér szőnyegek tették barátságosabbá, és a lépcső acélkorlátja vakítóan csillogott.

Amikor Harper odaért a liftekhez, megállította a portás:

– Segíthetek?

Harper pontosan erre számított, mert korábban ő is ebbe a környezetbe tartozott. Gyerekkorában luxuskörülmények között nőtt fel, de végül hátrat fordított ennek. Utána feleségül ment Clark Hargraveshez, és megint jólétben élt, de amikor a férje halálos balesetet szenvedett, mindent elveszített.

Odalépett a csillogó, fekete recepciós pulthoz, és rámosolygott a portásra.

– Seth McCallanhez jöttem.

A portás végigmérte.

– Mr. McCallan néhány perc múlva elindul a munkahelyére. Várja magát?

Harper tudta, hogy nem lesz könnyű dolga. A McCallan családnak rengeteg ingatlana volt a városban, de amikor Seth egyetemre járt, üres volt a zsebe, ezért Clark lerobbant albérletébe költözött be lakótársnak, és a két férfi szoros barátságot kötött egymással.

Két évvel azután, hogy lediplomáztak, Seth rábeszélte Clarkot, hogy alapítsanak közösen egy befektetési vállalkozást, és öt sikeres év után Clark nevet szerzett magának a New York-i üzleti életben. Utána Seth úgy döntött, hogy segíteni fog a bátyjának, Jake-nek a családi vállalkozás vezetésében, és eladta az üzletrészét Clarknak.

Akkoriban nagylelkűnek tűnt az ajánlat, de az volt a probléma, hogy Clark rengeteg pénzt költött a külsőségekre azért, hogy Harperrel ugyanolyan gazdagnak tűnjenek, mint Seth. Hitelt kellett felvennie ahhoz, hogy megvásárolhassa a barátja üzletrészét, és megterhelte jelzáloggal azt a lakást, amelyben Harperrel laktak.

A halála után Harpernek el kellett adnia a lakást és a vállalkozást, hogy ki tudja fizetni a bankot.

– Nem beszélünk meg, hogy meglátogatom, de régi barátok vagyunk – közölte Harper, és dacosan felszegte az állát.

Azt nem tette hozzá, hogy Seth tartozik neki. Ha a férfi nem adta volna el az üzletrészét, Clarknak nem kellett volna hitelt felvennie, és Harper nem került volna ilyen kétségbeejtő helyzetbe.

A portás némi habozás után felemelte a házi telefon kagylóját, és tárcsázott.

– Látogatója van, Mr. McCallan, egy bizonyos Harper Hargraves. – Egy darabig hallgatott. – Igen, máris felküldöm.

A portás odakísérte Harpert a lifthez, beszállt vele a fülkébe, és megnyomta a kilencedik emelet gombját. Amikor felértek, megvárta, amíg a nő odatolja a babakocsit a megfelelő ajtóhoz, és bekopog.

Harper rettenetesen megalázónak érezte a helyzetet. De amikor Seth kinyitotta az ajtót, azonnal megfeledkezett a portásról. A férje legjobb barátja állt előtte.

Seth szürke pamutnadrágot és egy pólót viselt, amely rásimult izmos mellkasára. Harper

szótlanul meredt rá. Magasabbnak, vékonyabbnak és izmosabbnak látszott, mint öt évvel ezelőtt, de a mosolya és sűrű fekete haja semmit sem változott azóta, mióta szomszédok voltak. Fekete szeme titokzatosan csillogott, és a tekintetéből bölcsesség, éberség és magabiztosság áradt.

Harper végre megértette, hogy miért szerepel állandóan a pletykalapok címlapján különféle nők társaságában. Gazdag volt, jóképű és sportos. Semmiben sem szenvedett hiányt.

Harperet valójában nem érdekelte a dolog. Ő már megtalálta élete egyetlen szerelmét. Tökéletes volt a házassága, és most rettenetesen hiányzott neki a férje.

– Helló, Seth!

A férfi szemügyre vette a nő rövidre nyírt haját, a pólóját és a farmernadrágját.

– Harper?

– Igen, én vagyok az. Tudom, hogy egy kicsit megváltoztam.

Igazság szerint Clark temetése óta Harper jócskán megváltozott. Világra hozta a kislányát, rövidre vágatta hosszú, fekete haját, és felszedett magára néhány kilót. Valójában hálásnak kellett volna lennie a mogorva portásnak. Ha nem jelentette volna be, Seth valószínűleg nem ismerte volna fel.

A férfi tanácstalanul széttárta a karját.

– A kisbabát még nem is láttam.

– Crystalnak hívják – felelte remegő hangon a nő, de gyorsan összeszedte a bátorságát. – Segítségem van szükségem, Seth.

– Sejtettem, különben bizonyára nem kopogtattál volna be az ajtómon kedden reggel nyolckor.

Seth félreállt az útból, hogy beengedje, és megtartotta az ajtót a babakocsinak. A férfi udvarias viselkedése miatt Harper még jobban elszégyellte magát. Még sohasem kellett segítséget kérnie senkitől, mindig egyedül oldotta meg a problémáit.

Betolta a babakocsit a tágas és modern lakás nappalijába.

Seth hellyel kínálta a kanapén, ő pedig leült az egyik fotelbe. Harper a kanapéról rálátott a fehér konyhaszekrényekre, a felújított, fából készült asztalra és a hat székre, amelyeknek ugyanolyan volt a huzatuk, mint a kanapénak. Az asztal fölött modern csillár lógott. Az egész lakás egyszerű, de elegáns benyomást keltett.

– Elnézést kérek a zavarásért, de szorult helyzetben vagyok – kezdte Harper. – Tegnap eladtam a lakásomat, de a vevő már hétfőn be akar költözni.

– És ez jó vagy rossz? – Seth megcsóválta a fejét. – Olyan régen történt! Nem tudom, mit mondjak.

A nő zavartan elnevette magát.

– Akár jó is lehetne, de nincs hová mennem.

– Ó!

– A vevő készpénzzel fizetett, pontosan azért, hogy egy héten belül beköltözhessen, és mivel szükségem van a pénzre, elfogadtam ezt a feltételt.

– Pénzre van szükséged? – A férfi összeráncolta a szemöldökét. – Hiszen van egy befektetési vállalkozásod!

Most jött a neheze. Harper csodálatos, jó humorú és okos férje mindent megtett azért, hogy megvásárolhassa Seth üzletrészét. Ha nem szenvedett volna halálos balesetet, a hitelnek nem lett volna különösebb jelentősége. De miután így alakultak a dolgok, Harper csődbe ment. Ugyanakkor nem akarta beismerni Clark legjobb barátjának, hogy a férje kudarcot vallott. De az még rosszabb lenne, ha a szüleinek kellene bevallania. Az anyja kiborulna.

– El kellett adnom a céget. Clark eladósodott, hogy kifizethessen téged, és utána összeomlott a piac. Olyan volt, mint egy földrengés. Áron alul kellett eladnom a vállalkozást, hogy visszafizethessem a hitelt. Azt a pénzt, ami végül a zsebemben maradt, nagyjából feléltem a szülésig, és csak most sikerült elanom a lakást.

Harper ennél többet nem akart elmondani. Seth talán nem fogja elítélni Clarkot úgy, mint az anyja. Miután lediplomázott, egy időre hátat fordított nekik, de a kapcsolatrendszerét belevitte a közös vállalkozásba. Amikor az apja meghalt, és kiderült, hogy a családi vállalkozásnak szüksége

van rá, egyszerűen hátat fordított a befektetési vállalkozásnak, amely aranybánya lehetett volna.

Seth egy darabig hallgatott, azután felsóhajtott.

– Azért kellett eladnod a lakást, mert az is meg volt terhelve?

– Csak Clark halála után vált világossá a számomra, hogy az összes bevételünket feléltük. Clark nagyon kedvelt téged és azt a világot, amit megnyitottál előtte. Tudom, hogy miért nyújtózkodott tovább, mint ameddig a takarója ért, és nem haragszom rá ezért. Legalább a halála előtt belekóstolhatott egy kicsit a jólétbe. De most segítségre van szükségem ahhoz, hogy megoldjam ezt a problémát.

– Egy hét még ahhoz is kevés, hogy albérletet találj magadnak.

A három hónapos Crystal megmozdult, és kidugta a fejét a pléd alól. Az arca rózsaszínű volt, a haja pedig ugyanolyan fekete, mint az anyjáié. Harper felállt, és kivette a babakocsi táskájából a cumisüveget.

– Ezt meg kellene melegítenem neki.

– Felébredt?

– Igen, de ha adok neki egy kis tejet, akkor megnyugszik.

A férfi felállt, és hirtelen idegesnek látszott.

– Rendben van.

Harper kivitte az üveget a konyhába, és a szeme sarkából látta, hogy Seth óvatosan a babakocsi fölé hajol.

– Nyugodtan megnézheted közelebbről is.

Seth vágott egy grimaszt.

– Ki van zárva. Van egy unokahúgom, aki néhány hónappal idősebb nála, és még sohasem tartottam a karomban.

Harper hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– A csecsemők csodálatos teremtmények, Seth!

– Ránézésre valóban azok. A bátyám imádja a lányát. De kicsik és törékenyek, és állandóan szivároog belőlük valami. Inkább csak messziről fogom megcsodálni.

Harper bólintott, megtöltött egy edényt forró vízzel, és beleállította az üveget. Beletelt néhány percbe, mire a tej megmelegedett, ezért addig visszaült a kanapéra.

– Nagyon szép kislány – jegyezte meg Seth. – És hasonlít az unokahúgomra. Neki is sötét haja és világos szeme van.

– Ezek szerint a bátyádra hasonlít.

A férfi elnevette magát.

– Igen, nagyon. – Elkomolyodott az arca, és ránézett Harperre. – Valóban nehéz helyzetben lehetsz.

– Remélem, nem azt akarod tanácsolni nekem, hogy költözzek vissza a szüleimhez! – Harper megrázta a fejét. – Nem akarok visszamenni oda. Az anyám sohasem kedvelte Clarkot, és ha megtudná, hogy a céget és a lakást is el kellett adnom, örökre meggyűlölné, és meggyalázná az emlékét.

Seth szótlanul méregette a nőt. Ugyanolyan gyönyörű és vonzó volt, mint régen, de most nagyon nehéz helyzetbe került, és nem tudta, mit tanácsoljon neki.

Sejtette, hogy miért akarja távol tartani magát a szüleitől. Valószínűleg csak akkor akart eléjük állni azzal a hírrel, hogy eladósodott Clark miatt, miután újra talpra állt. Meg akarta védeni a férjét.

Seth is egész életében az apja elismeréséért küzdött, ezért megértette a nő indítékait.

Crystal nyöszörögni kezdett, és Harper kiment a konyhába a cumisüvegért. Miután visszajött, az ölébe vette a kislányt, és megetette.

Kívülről mindnagyon egyszerűnek látszott, ezt már többször megállapította, amikor a bátyja feleségét, Averyt figyelte. De neki rengeteg segítsége volt: Jake és Seth anyja, a saját szülei és egy bébiszitter.

– Valóban pénzsűkében vagyok, de nem kilátástalan a helyzet – mondta Harper. – A lakás árából marad egy kis pénzem. Befizethetek belőle egy másik lakásra, vagy felélhetem addig, amíg találok állást.

Seth hátradőlt.

– Ha hat nap múlva nem kerülnél az utcára, akkor azt mondanám, hogy a munkakeresés elsőbbséget élvez.

– De hat nap alatt össze kell pakolnom, meg kell szerveznem a költözést, és találnom kell egy másik helyet. Nincs véletlenül egy vendégszobád?

A nő viccnek szánta a kérdést, de Sethnek valóban volt egy vendégszobája, amelyhez fürdőszoba is tartozott. De ennek a megoldásnak két szépséghibája is volt. Egyrészt az egyedülálló férfiak többségéhez hasonlóan Seth is kellemetlenül érezte magát a csecsemők társaságában. Kifejezetten ideges lett tőlük. Másrészt pedig nem akarta, hogy Harper beköltözzön hozzá.

Mert valójában neki kellett volna elvennie őt feleségül...

Seth az első pillanattól kezdve rajongott Harperért, de úgy érezte, hogy alkalmatlan tartós kapcsolatra, és a szülei házassága miatt úgy gondolta, hogy két ember sohasem lehet boldog egymással.

Éppen ezért tétlenül végignézte, ahogy a legjobb barátja meghódítja Harper szívét.

Végül az egyedülálló és gazdag férfiak életét választotta. Meg sem tudta volna számolni, hány barátnője volt. Szeretett utazgatni, rendszeresen megfordult Las Vegasban, és már nem is emlékezett rá, mikor töltött utoljára egyedül egy szombat estét.

– A vendégszoba csak vicc volt, Seth. Úgy tűnik, elakadt tőle a szavad.

A férfi megrázta a fejét. Ez a helyzet nem róla szól, és nem is Harperről, hanem Clarkról. Ő volt Seth legjobb barátja. Amikor hátat fordított a rideg szívű apjának és vele együtt az egész családjának, összetalálkozott Clarkkal a könyvtárban. Magányos volt, és üres volt a zsebe. Valószínűnek tartotta, hogy a kamerák és a biztonsági őrök miatt nem rejtőzhet el a könyvespolcok között, és nem töltheti ott az éjszakát, de nem volt jobb ötlete.

Seth megszólította, feltett neki néhány kérdést, és elvitte magával az albérletébe, amin az egyik barátjával osztozott. Harper volt a szomszédjuk. Clark azt mondta, hogy nyugodtan ott maradhat addig, amíg talpra nem áll. Seth talált egy állást valami étteremben, megosztotta a szobán Clark barátjával, a saját zsebéből fizette ki a tandíjat és a tankönyveket, és beszállt az albérlet költségeibe, amennyire tudott.

Miután az apja megvonta tőle a támogatást, Clarktól tanulta meg, hogyan kell önállóan boldogulni. Ezek után nem teheti ki az özvegyét az utcára!

Felnőtt ember volt, ráadásul gazdag, és bármit megtehetett, amit csak akart. Nem szenvedett hiányt a nőkben, és nem állt szándékában tartós kapcsolatban élni.

Harpernek semmitől sem kell félnie... és neki sem.

– Megkaphatod a szobát.

– Tessék?

Seth felállt a fotelból.

– Beköltözhetsz a vendégszobába. Bérelj ki egy raktárhelyiséget a bútoraid számára, és hozd ide Crystal kiságát! Addig lakhatsz nálam, ameddig szükséged van arra a szobára.

Harper meglepetten pislogott.

– Komolyan beszélsz?

– Tetőt kínálok a fejed fölé. Amikor az utcára kerültem, Clark befogadott. Tulajdonképpen az adósa vagyok.

– Ezt megértem, és nagyon szép a lakásod, de nem túl nagy, és Crystal elég hangos tud lenni.

A férfi kiment a konyhába, és bekapcsolta a kávéfőzőt.

– Keveset vagyok itthon. Reggel kilenctől este hatig dolgozom, utána pedig általában vacsorázni megyek az üzletfelekkel, vagy randim van. Jóformán egyedül leszel a lakásban. – Seth belekortyolt a friss kávéba, és ránézett az órájára. – Lassan el kell indulnom, és előtte még át kell öltöznöm.

Menj haza, intézd el a költözést, és gyere vissza, miután végeztél! Csináltatok neked kulcsot.

Harper befektette a kislányt a babakocsiba.

– Biztos, hogy ezt akarod?

A férfi elmosolyodott, és Harpernek hevesen megdobbant a szíve.

– Semmiség az egész.

Neki nem ez volt a véleménye. Tíz perccel ezelőtt Seth nem mert a baba közelébe menni, és most hirtelen úgy gondolja, hogy egy fedél alatt tud élni vele? Ráadásul nagyon vonzó férfi, és Harper teste érthetetlenül hevesen reagált rá. Magányos volt, sebezhető, hiányzott neki a férje, és Sethről az a hír járta, hogy a nőekkel kapcsolatban sosem fogja vissza magát.

Nem tűnt túlságosan jó ötletnek az összeköltözés.

A férfi elindult a hálószoba felé.

– Miután beköltöztél, megírjuk az önéletrajzodat, és keresünk neked egy állást és egy lakást.

Harper tudta, hogy Seth így akarja meghálálni azt, amit Clark tett érte, és óriási megkönnyebbüléssel töltötte el a gondolat, hogy nem kell az anyjához fordulnia segítségért.

– Rendben van – mondta végül, de addigra a férfi már becsukta maga mögött a hálószoba ajtaját.

Harper hangosan felsóhajtott. Tudta, hogy nem lesz egyszerű dolga, de nem akart az utcára kerülni.

Miután hazaért, felhívott néhány költöztető céget, és egy óra elteltével sikerrel járt. Az egyik cég megrendelője visszamondta a megbízást, ezért be tudták írni Harpert a következő napra. A délután hátralévő része és a következő délelőtt pakolással telt. A személyes holmijukat és a ruháikat bőröndökbe pakolta, azután Crystal kiságyával együtt berakta őket a terepjárójába. Amikor megérkeztek a költöztető cég emberei, mindent lehordtak a teherautóba, és elvitték a Harper által kibérelt raktárba.

Már majdnem öt óra volt, amikor megérkezett Seth lakásába. A férfi azt mondta, hogy hatig szokott dolgozni, ezért arra számított, hogy lesz egy kis ideje a beköltözésre, de a portás nem akarta beengedni.

Felhívta Sethet, váltott vele néhány mondatot, azután odaadta a kagylót Harpernek.

– Beszélni akar magával.

A nőnek görcsbe rándult a gyomra. Seth valószínűleg arra számított, hogy csak vasárnap fog megérkezni. Lehet, hogy hozzá akart szokni az összeköltözés gondolatához, vagy simán meggondolta magát. Végére is mihez kezdene egy playboy egy csecsemővel és egy özvegyvel?

– Helló, Seth! Szerencsém volt, és ma lezajlott a költözés. Csak néhány bőröndöt és Crystal kiságyát hoztam magammal, ahogy megbeszéltük.

– Rendben van.

Harper megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Van még egy megbeszélésem, de felhívom a szomszédomat, Mrs. Petrillót – folytatta a férfi.

– Van kulcsa a lakáshoz, és be fog engedni. Menj fel a lifttel!

– Bekopogtassak hozzá?

Seth elnevette magát.

– Arra nem lesz szükség, mert elég kíváncsi. Mindig kinéz a folyosóra a kukucskálón keresztül, amikor kinyílik a lift ajtaja. Kedden biztosan látott téged, úgyhogy fel fog ismerni.

Harper is elnevette magát. Megnyugtatónak találta a gondolatot, hogy a szomszéd kíváncsi, mert így az volt az érzése, hogy nem lesznek kettesben Sethtel. De persze tényleg nem lesznek kettesben, mert ott lesz velük Crystal, és a szomszédon kívül még több százan laknak az épületben.

– Két beállóm van a mélygarázsban – folytatta Seth. – George ad neked belépőkártyát.

– Rendben van, köszönöm.

Harper visszaadta a kagylót a portásnak, az pedig odaadta neki a kártyát.

– A bejárat előtt parkol?

– Igen, szerencsére találtam egy üres helyet.

– Felvitetem a csomagjait, utána leviszem az autót a mélygarázsba.

Harper magához ölelte a kislányát, és azon töprengett, hogy Seth mit mondhatott a portásnak, amitől hirtelen ilyen készséges lett. Odaadta neki a slusszkulcsot.

– Egy kék Explorer terepjáró.

George bólintott.

– Pár perc múlva fent lesznek a csomagjai.

Harper felment a lifttel, és Seth lakása előtt egy alacsony, ősz hajú nő várta.

– Mrs. Petrillo?

– Az vagyok. Maga pedig biztosan Harper.

– Igen. Ő pedig a kislányom, Crystal.

Mrs. Petrillo megsimogatta a kislány rózsaszínű arcocskáját.

– Nagyon édes. – Bedugta a kulcsot a zárba, és kinyitotta az ajtót. – Sajnálom, ami a férjével történt.

– Köszönöm.

– A halál borzalmas dolog. Nekem három férjet kellett eltemetnem.

Harper nyelt egy nagyot. Fájdalmasan érintette Clark elvesztése és az űr, amit maga után hagyott, a magányról nem is beszélve, amitől talán sohasem fog megszabadulni.

– Nagyon sajnálom.

– Minden alkalommal egyre nehezebb lett. – Mrs. Petrillo megfordult, és rámosolygott Harperre.

– Most megy a tévében a kedvenc sorozatom. Ha szüksége van valamire, nyugodtan kopogtasson be.

A szavai mély nyomot hagytak Harper lelkében, és megint úrrá lett rajta a férje elvesztése miatt érzett fájdalom.

Vett néhány mély lélegzetet, és mire körbenézett a nappaliban, George is megérkezett a csomagjaival, két gondnok társaságában.

Harper megkérte a portást, hogy vigyen be mindent a vendégszobába, amelyben már volt egy egyszemélyes ágy, egy komód és egy szekrény, de Crystal kiságya is kényelmesen elfért benne. A fürdőszoba kicsi volt ugyan, de barátságos.

George távozott, és miután a két házmester segített Harpernek összerakni a kiságyat, ő lefektette a kislányát, és nekilátott a kicsomagolásnak. Csak két hétre való ruhát hozott magával magának és Crystalnak, ezért minden kényelmesen befért a szekrénybe és a komódba.

Miután végzett, szemügyre vette a szobát, és hirtelen rádöbbsent, mennyire megváltozott az élete. A gyomra is megkordult, mert a költözés miatt nem maradt ideje az evésre. Úgy döntött, hogy főz valami különlegeset, hogy megköszönje Sethnek a kedvességét. Kiment a konyhába, hogy feltérképezze, milyen alapanyagok állnak a rendelkezésére, és a férfi éppen akkor lépett be az ajtón.

Fehér ing, farmer és pulóver volt rajta. Harper meglepőnek találta a dolgot, mert öltönyre számított. Végére is Seth a vállalat alelnöke...

– Helló, Seth!

– Lemondtam a megbeszélést – közölte a férfi, és ledobta a kulcsát, a táskáját meg a leveleit a konyhapultra. – Rendben lezajlott a költözés?

Harper képtelen volt levenni róla a szemét. Clark mindig öltönyben és nyakkendőben ment dolgozni, sohasem mondta le a megbeszéléseit, és mindig későn ért haza. De Seth a McCallan család tagja volt, ezért bármit megtehetett.

– Igen, de elég fárasztó napom volt.

A férfi átnézte a leveleket.

– Nekem is kimerítő napom volt.

Egy darabig mind a ketten hallgattak, és végül Harper törte meg a feszült csöndet:

– Éppen vacsorát akartam készíteni, és szét akartam nézni a konyhában.

– Ne fáradj vele! A szekrények jóformán üresek. Összegyűjtöttem a környékbeli éttermek étlapját, és mindegyikben nyitottam egy számlát. Rendelj magunknak valami kedvedre valót, és mondd meg nekik, hogy írják a számlámhoz!

A férfi sarkon fordult, és elindult a hálószoba felé.

Harper összeráncolta a szemöldökét.

– Azt hittem, hogy minden este az üzletfeleiddel vagy a barátnőiddel vacsorázol.

Seth megtorpant, és megfordult.

– Általában igen, de ma mind a kettőt lemondtam – közölte, és bement a hálószobába.

Harper meglepetten pislogott, és furcsa érzés kerítette a hatalmába, ami leginkább a boldogsághoz hasonlított. De nem lehet boldog azért, mert Seth az ő kedvéért lemondott egy másik nő társaságáról!

Nem vonzódott ehhez a férfihoz. Ő a férjébe volt szerelmes, és Seth nem is hasonlított Clarkhoz. Az a furcsa érzés bizonyára a megkönnyebbülés volt, ami azért kerítette a hatalmába, mert végre nem volt egyedül.

Seth becsukta maga mögött az ajtót, nekidőlt, és hangosan felsóhajtott. Amikor felajánlotta Harpernek, hogy költözzön be hozzá, nem gondolt arra, mennyire zavarba ejtő lesz a nő jelenléte. Ennek ellenére örült, hogy lemondta az esti programját, mert így beszélgethetnek egy kicsit Clarkról. Vacsora után a halott barátjára fogja terelni a szót, és miután végighallgatta, hogy Harper mennyire szerette a férjét, észhez fog térni.

Gyorsan lezuhanyozott, és mire visszament a nappaliba, az étkezőasztal tele volt papírdobozokkal.

– Szeretem a kínait – mondta neki a nő.

– Én is.

Seth leült az asztalhoz, és szedett a tányérjára csirkehúst, zöldségeket és néhány tavaszi tekercset.

– Én fizettem ki a vacsorát – közölte Harper. – Végére is nem kell adományokból élnem. Csak ahhoz kell egy kis segítség, hogy egyenesbe jöjjek.

– Nem akartam azt az érzést kelteni benned, hogy adományra szorulsz.

– Tudom, csak egyértelművé akartam tenni.

– Rendben van. És hogy érzed magad valójában?

Harper is telepakolta a tányérját, és közben megcsóválta a fejét.

– Azt leszámítva, hogy majdnem az utcán kötöttem ki?

– Nem kell viccet csinálnod a helyzetedből. Clark a legjobb barátom volt. Terhes voltál, amikor elvesztetted, nem számíthattál senkire, és most egyedül neveled a lányodat. Ha egy fedél alatt fogunk élni egy darabig, akkor szerintem őszintének kell lennünk egymással. Régen barátok voltunk, és újra azok lehetnénk.

Harper felpillantott a tányérjából, és összeráncolta a szemöldökét.

– Rendben van – mondta némi habozás után. – Igazság szerint az elmúlt egy évben folyamatosan rettegettem. Beletelt néhány hétbe, mire felfogtam, hogy Clark már nincs velem, és minél jobban hozzászoktam a gondolathoz, annál rosszabbul éreztem magam a lakásban. Képtelen voltam elviselni a csendet.

– A szüleiddel nem beszélhettél erről?

– Az anyám sohasem kedvelte Clarkot. Meglátogattam párszor, amikor mélyponton voltam, de végül feladtam.

A nő elhallgatott, és Seth türelmesen várt. Örült, hogy szóba hozta a témát. Ha Harper egy éven keresztül magányos volt, akkor olyan emberre van szüksége, akivel megoszthatja az érzéseit.

– Az anyám néha elkísért az orvoshoz, és utána együtt ebédeltünk – folytatta végül a nő. – De minden egyes alkalommal a saját megoldásait próbálta rám erőszakolni.

– Sajnálom.

– Kedves tőled. Az anyám sajnos teljesen érzéketlen, és mindenről határozott elképzelése van.

– A szüleid látták már Crystalt?

– Igen. Nem zárhattam ki őket teljesen az életemből, mert akkor az anyám háborút indított volna azért, hogy visszaszerezzen. De tartom velük a három lépés távolságot. A szülés után megkértem anyámat, hogy költözzön hozzám néhány hétre, hogy hasznosnak érezhesse magát. De egész idő alatt csak arról beszélt, hogy fel kellene újítatnom a lakást, és meg kellene valósítanom az

álmaimat, mert Clark már nem akadályozhat meg ebben. Amikor felvilágosítottam róla, hogy nincs egy vasam sem, teljesen kiborult, és folyamatosan a halott férjemet ócsárolta. – Harper belenézett a férfi szemébe. – Akkor jöttem rá, hogy nem költözhettek vissza a szüleimhez.

Seth hátradőlt.

– Ezt megértem.

Egy darabig mind a ketten hallgattak, és végül a nő törte meg a csendet:

– És veled mi újság?

Seth elnevette magát.

– Nagyjából rendben van az életem. Jake sokkal tehetségesebb üzletember, mint az apánk, és szeretek együtt dolgozni vele.

– És az anyád?

– Nem olyan borzalmas, mint a tiéd, de nekünk is vannak problémáink.

Harper megértően bólintott.

– A békeség kedvéért néha az a legjobb, ha az ember messziről elkerüli a szüleit.

Seth valójában azért kerülte el az anyját, mert részben őt tartotta felelősnek a boldogtalan gyerekkoráért, hiszen sohasem lépett közbe, amikor az apjuk megalázta őt és Jake-et. Tudta, hogy a férje rendszeresen megcsalja, és kegyetlenül bánik a gyerekeivel, mégsem vált el tőle. Olyan életet választott, ami tele volt hazugsággal.

De nem akarta ezzel terhelni Harpert, ezért felállt.

– Szereted a baseballt?

– Egy kicsit.

– Egy kicsit? – Seth elnevette magát. – Szívesen megnézném a ma esti meccset, de ha téged nem érdekel, akkor bemegyek a hálósobámba. Ott is van tévé.

– Nem akarom, hogy megváltoztasd miattam a szokásaidat.

– Nem is áll szándékomban.

Harper telefonjából hirtelen gyereksírás hallatszott.

– Összekötöttem a bébiőrt a telefonommal – magyarázta a nő. – Úgy tűnik, hogy egy darabig el leszek foglalva. Kapcsold be nyugodtan a tévét.

Harper gyorsan bement a vendégszobába. Nagyon jót tett neki, hogy beszélhetett valakivel Clarkról, az anyjáról és a magányáról. Nem akart Seth legjobb barátja lenni, de nagyon sokáig volt egyedül. A közös vacsora és a beszélgetés jó hatással volt rá.

Kivette Crystalt a kiságyból, és visszament a nappaliba, de Seth eltűnt. Valószínűleg úgy döntött, hogy a szobájában fogja megnézni a meccset. Harper megmelegítette a tápszert, megetette a kislányát, utána játszott vele egy kicsit, és végül visszafektette a kiságyba.

Utána gyorsan lezuhanyozott, belebújt a pizsamájába, és kényelmesen letelepedett a tévé elé.

Seth hamarosan csatlakozott hozzá.

– Az egyik üzletfelem hívott – közölte, azután letette a telefont a konyhapultra, és kivett a hűtőből egy sört. – Te is kérsz egyet?

Harper megrázta a fejét.

– Lehet, hogy az éjszaka közepén fel kell kelnem.

Amikor a férfi leült mellé a kanapéra, zavartan elpirult, és arrébb húzódott, hogy nagyobb legyen köztük a távolság.

– Mit nézel?

Harper odaadta Sethnek a távirányítót.

– Még nem találtam semmi érdekeset, úgyhogy nyugodtan kapcsolj a meccsre. Nekem úgymint le kell feküdnöm.

– Ilyen korán?

– Lehet, hogy Crystal fel fog ébredni az éjjel.

– Hát persze.

Harper visszament a vendégszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Valószínűleg azért reagált ilyen hevesen Seth közelségére, mert már egy éve nem volt senkije, és csak a kislánya körül

forgott az élete.

Harper lefeküdt, lehunyta a szemét, és a férjére gondolt. Felidézte Clark nevetését, az ölelését, a közösen eltöltött évek legszebb pillanatait, és Sethről teljesen megfeledkezett.

Az éjszaka közepén Seth hangos gyereksírásra ébredt. Felsóhajtott és a másik oldalára fordult, abban a reményben, hogy sikerül visszaaludnia, de hiába. A fejére húzta a párnát, de az sem segített.

Crystal végül elhallgatott, és Seth arra a következtetésre jutott, hogy Harper valószínűleg megetette. Miután csönd lett, sikerült visszaaludnia, és amikor megszólalt az ébresztőórája, halkán kiment a konyhába, hogy készítsen magának egy kávé. Nem akarta felébredtetni Harpert, mert a tegnapi esti beszélgetés ellenére továbbra is feszélyezte a nő közelsége.

– Jó reggelt!

A fenébe is! Ezek szerint Harper már felkelt.

– Jó reggelt! Csak kávé akartam készíteni magamnak.

– Egész nyugodtan.

Crystal Harper karjában feküdt, és miután alaposan szemügyre vette a férfit, elmosolyodott.

– Helló, Crystal!

– Szerintem kedvel téged – jegyezte meg a nő.

– Én viszont félek tőle, és nem akarok fájdalmat okozni neki.

– Nem fogsz fájdalmat okozni neki.

– Az biztos – felelte Seth, mert elhatározta, hogy nem fog hozzáérni a babához.

Gyorsan elkészítette a kávé, utána bement a szobájába, és felöltözött. Mire visszament a konyhába a táskájáért és a kulcsáért, Harper és Crystal eltűnt. Arra gondolt, hogy talán megbántotta a nőt, ezért bekopogott a vendégszobába.

– Igen?

– Csak szólni akartam, hogy bemegyek az irodába.

– Rendben.

Seth lehunyta a szemét. A nő dallamos hangja olyan simogató volt, mint egy nyári szellő. Seth elindult az ajtó felé, és emlékeztette magát, hogy Clark miatt fogadta be Harpert. Elhatározta, hogy ezt észben fogja tartani, és szigorúan háttérbe fogja szorítani azokat az érzéseket, amelyeket a nő közelsége ébresztett benne.

Sok évvel ezelőtt lemondott Harperről a legjobb barátja kedvéért. És most is ezt kell tennie.

2. FEJEZET

Aznap este Seth valamivel később ért haza. Gyorsan átöltözött, és amikor Harper meglátta a testhez simuló pólóban, kellemesen megborzongott, és hevesen megdobbant a szíve.

- Ma este elkészítjük az önéletrajzodat – közölte a férfi.
- Nagyszerű! Főztem vacsorát. Vagy talán már ettél?
- Még nem, de szerintem az önéletrajz fontosabb.
- Vacsora közben is beszélhetünk róla...
- Rendben van.

Miközben Harper ráerősítette Crystal babaülését az egyik székre, Seth megterítette az asztalt, és kihozta a konyhából a fasírtot, a krumplit és a szószt.

- Nagyon jó illata van.
- Köszönöm. Miután összeházasodtunk Clarkkal, megtanultam főzni. Mrs. Petrillo vigyázott Crystalra, amíg leszaladtam a sarki boltba bevásárolni.

Leültek az asztalhoz, és megpakolták a tányérjukat.

- Nagyon finom – közölte Seth, miután megkóstolta az ételt.

Harper a bók hallatán zavartan elpirult, és gyorsan felpattant.

- Idehozom a laptopomat.

Bement a vendégszobába, bekapcsolta a laptopot, és megnyitotta az önéletrajzát. Amikor visszament a nappaliba, Seth Crystal széke előtt guggolt.

A férfi felpillantott Harperre.

– Nem tudtam, mit csináljak. Nekem még új ez az egész, és olyan sokáig voltál odabent, hogy úgy gondoltam, jobb az elővigyázatosság. – Crystal elmosolyodott, és Seth elnevette magát. – Nagyon édes!

A kislánya és a férfi látványától Harpernek melegség járta át a szívét. Úgy tűnt, hogy összebarátkoztak egymással.

– Ha be van csatolva, akkor nem lesz semmi baja. – Letette a laptopot az asztalra. – Itt van az önéletrajzom.

Seth visszaült az asztalhoz, és maga elé húzta a laptopot. Miután elolvasta az önéletrajzot, ránézett Harperre.

- És milyen állást szeretnél?
- Asszisztensi állásnak örülnék a legjobban.
- Helyes. Szerintem is az illik a legjobban a képzettségedhez. De ez azt jelenti, hogy sokat kell majd gépelned, és jelentéseket kell írnod.
- Az nagyszerű lenne. Nem félek a munkától, és szeretem a kihívásokat.

Miután befejezték a vacsorát, Seth elpakolta az edényeket, Harper pedig lefektette a kislányát.

Amikor visszaültek az asztalhoz, a férfi rábökött a monitorra.

– Egy kicsit fel kell javítanunk, és az lenne a legjobb, ha együtt csinálnánk. Ha beajánllak valahová, akkor nekem is tudnom kell, mi áll benne.

- Hajlandó lennél beajánlani? – kérdezte boldogan Harper.
- Természetesen. Emlékszem, hogy milyen keményen dolgoztál, amikor szomszédok voltunk.

Harper maga elé húzta a laptopot, a férfi beállt a háta mögé, és lehajolt, hogy jobban lássa a monitort.

– Az a legnagyobb probléma, hogy öt éven keresztül nem dolgoztál. Erről el kellene terelni az olvasó figyelmét, amennyire csak lehet.

A férfi arcszeszének illata csiklandozta Harper orrát, és libabőrös lett, mert Seth rátette a kezét a vállára. Legszívesebben kiélvezte volna ezt az érzést, de a munkára kellett összpontosítania. A férfi felé fordult, mert eszébe jutott egy megoldás, de a torkán akadt a szó, mert olyan közel

voltak egymáshoz, hogy majdnem összeért az arcuk.

Harper azon töprengett, hogy mi történne akkor, ha megcsókolná. De vajon hogy jutott ez egyáltalán az eszébe? Nem akarta megcsókolni a férje legjobb barátját!

Seth belenézett a szemébe, és a nő megint megállapította, hogy megváltozott a tekintete. Fiatalabb korában arrogáns volt, visszautasító és veszélyes, de mintha azóta történt volna vele valami. Harper tudta, hogy az apja kegyetlen ember, és azt is tudta, hogy az anyja a tagadásba menekült...

Pislogott néhányat, hogy megszakítsa a szemkontaktust, és megköszöri a torkát.

– Arra gondoltam, egyszerűen beismerhetném, hogy öt évvel ezelőtt férjhez mentem, és azóta nem dolgoztam.

Seth felegyenesedett.

– Valószínűleg ez a legjobb megoldás. Ha az a célod, hogy találj állást, akkor nem szerepelhetnek hazugságok az önéletrajzodban.

– Értem.

Harper a monitor felé fordult, és gépelni kezdett, de közben folyamatosan Seth tekintete járt az eszében. Nem olyan volt, mint egy megrögzött szoknyavadász, és nem is olyan, mint egy romantikus költő. Egy olyan ember tekintete volt, aki aggódik.

Bizonyára azért, ami a családjában történt.

Igaz ugyan, hogy a családi vállalkozásban dolgozik, de már beismerte, hogy nincs túlságosan jó viszonyban az anyjával. Valószínűleg még nem tisztázták azt a kérdést, ami miatt hátat fordított a családjának. Vagy talán besöpörték a szőnyeg alá, mint a gazdag családok többsége?

Harper nagyon kíváncsi lett, de nem tett fel kérdéseket.

Bizonyára azért akarja közelebbről megismerni Sethet, mert magányos.

Egy órán keresztül dolgoztak az önéletrajzon, mire mind a ketten elégedettek lettek vele. Utána Harper bement a szobájába, de Seth még sokáig az orrában érezte a haja illatát.

A tény, hogy a nő gyakorlatilag megszökött előle, azt bizonyította, hogy nem csak ő van összezavarodva. Ezt már akkor észrevette, amikor belenéztek egymás szemébe. Harper megpróbálta elrejtetni azzal, hogy szigorúan az önéletrajzra összpontosított, de azzal, hogy beszökött a szobájába, bebizonyította, hogy ő is ugyanúgy vonzódik Sethhez, mint Seth hozzá.

Clark özvegyéhez...

Sethnek pontosan ezért kell segítenie Harpernek az álláskeresésben. Minél előbb talál munkát, annál hamarabb kiköltözik a lakásból.

Aznap éjjel is felébredt a gyereksírásra, de ezúttal nem húzta a fejére a párnát, hanem kíváncsian felült. Vajon mit szokott csinálni egy anya éjszaka a síró gyerekével? Vajon Harper altatódalt énekelt Crystalnak? Vagy felolvasott neki?

Visszahanyatlott a párnára, és a fejére húzta a takarót. Ez örütség! Ő nem szereti a gyerekeket. Fél tőlük. Nem kellene törődnie Harperrel és Crystallal. Főleg Harperrel. Több esze is lehetne ennél. Pontosán ezért húzódott a háttérbe, amikor Clark és Harper megismerkedett egymással. Clark kedves srác volt, szerette a gyerekeket, és családra vágyott. És megtalálta azt a nőt, akihez örökké hűséges lesz.

Seth viszont szoknyavadász volt.

Gondoskodnia kell arról, hogy Harper minél hamarabb találjon állást, és kiköltözzön tőle. El kell tüntetnie az életéből, mielőtt valami ostobaságot csinál!

Péntek reggel felhívta az irodájából Arthur Jenkinst, akinek a titkárnője hét hónapos terhes volt. Arthur egy kis céget vezetett, amelyet valószínűleg könnyen át lehet tekinteni.

Seth az egekig magasztalta Harpert, de azt is hozzátette, hogy nincs tapasztalata, viszont szorgalmas és lelkiismeretes. Amikor azt is hozzátette, hogy jó a humora, és kellemes társaság, legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Szerencsére sikerült felkeltenie Arthur érdeklődését, és megbeszéltek egy időpontot hétfőre.

Amikor Seth beszámolt Harpernek az állásinterjúról, a nőnek felragyogott a szeme. Seth örült,

hogy nem mondta le a péntek esti és a szombat esti programját, mert nem akarta megkockáztatni, hogy Harper közelében legyen.

Vasárnap korán elment otthonról, és csak este ért haza.

Hétfő reggel úgy ment el dolgozni, hogy nem kopogott be Harper szobájába, de amikor beért az irodájába, küldött neki egy üzenetet, és sok szerencsét kívánt az állásinterjúhoz. Arra számított, hogy csak kora délután fog jelentkezni. Délelőtt a családi vállalkozás ügyeit intézte, és megbeszéltek a bátyjával, hogy együtt fognak ebédelni egy közeli étteremben.

De az irodaház előcsarnokában Seth megpillantotta Harpert, aki akkor lépett be az ajtón.

Seth rátette a kezét a fivére karjára.

– Ott van Harper.

– Harper? – Jake összeráncolta a szemöldökét. – Clark felesége?

– Clark özvegye. Segítek neki az álláskeresésben. Összehoztam neki egy állásinterjút ma délelőttre.

– Igazán? – kérdezte meglepetten Jake.

Seth legyintett egyet.

– Szóra sem érdemes. De valószínűleg engem keres, úgyhogy ne várj meg az ebéddel.

Jake bólintott, és elindult, Seth pedig odasietett a nőhöz, aki mozdulatlanul állt az ajtóban. Amikor odaért hozzá, észrevette, hogy könnyes a szeme.

– Mi történt, Harper?

– Nem kaptam meg az állást.

Seth vett egy mély lélegzetet.

– Nem számít. Végére is ez volt az első állásinterjúd.

A nő arcán legördült egy könnycsepp.

– Már hogyanne számítana! Szükségem van állásra. Gondoskodnom kell Crystalról.

Sethnek majdnem megszakadt a szíve. Belekarolt a nőbe, és kikísérte az utcára, hogy nyugodtan beszélgethessenek.

Egy darabig szótlánul sétáltak egymás mellett a járdán, és végül Harper törte meg a csendet:

– Mintha egy idegen világba csöppentem volna, Seth! Nem is voltam megfelelően felöltözve.

Hallatszott a hangján, hogy valamelyest sikerült megnyugodnia. Seth azt hitte, hogy segíteni tud neki, de ezt a harcot valójában egyedül kell megvívnia. És igaza volt. A piros szoknya és a fehér blúz valóban nem keltett túl jó benyomást.

Sethnek hirtelen eszébe jutott, hogy itt van a közelben az a butik, ahol az anyjának, a húgának és a barátnőinek szokott ajándékot vásárolni. Csöndes és diszkrét hely volt, ahol senki sem fogja zavarni őket. Belekarolt Harperbe, és bekísérte az üzletbe.

– Mit keresünk itt?

– Az előbb azt mondtad, hogy nem voltál megfelelően felöltözve.

Harper végignézett magán.

– Így is van. Két éve nem vettem magamnak semmit, a kismamaruhákat leszámítva.

– Szerintem ennek az üzletnek nagyszerű a kínálata.

Harper szemügyre vette a szoknyákat, nadrágokat, felsőket és pulóvereket.

– Tényleg nagyon szépek. És egyetlen piros szoknyát sem látok.

– Nézz körül!

– Most nem költhetek ruhákra.

– Megértem, de szükséged van állásra, és ebben az öltözékben senki sem fog komolyan venni.

Nyithatok itt neked egy számlát.

Harper hevesen megrázta a fejét.

– Azt a pénzt, amit a lakásért kapok, be kell fektetnem egy másik lakásba. Fogalmam sincs, mikor tudom visszafizetni ezt a kölcsönt.

– Emiatt nem kell aggódnod.

Harper lehunyta a szemét.

– Képtelen vagyok rá.

Seth nyelt egy nagyot. Annyi pénze volt, hogy az egész butikot megvehette volna, de Harper még azt sem engedi meg, hogy vegyen neki pár holmit!

– Nyitok neked egyszámlát, és részletekben fogod visszafizetni a kölcsönt – közölte ellentmondást nem tűrő hangon. – Te is tudod, hogy ha dolgozni akarsz, akkor nincs más választásod. A következő állásinterjún sokkal magabiztosabb leszel a megfelelő öltözékben. Kérlek...!

Seth segíteni akart Harpernek, ugyanakkor csodálta őt a büszkeségeért és a határozottságáért. A saját útját akarja járni, és önmaga akar lenni. Seth is azért küzdött hosszú éveken keresztül, hogy végre önmaga lehessen.

Harper ránézett.

– Tudom, hogy Clark miatt csinálod ezt az egészet. Úgy érzed, hogy tartozol neki.

– Mindent neki köszönhetek, és azt is megértem, miért nem akarod elfogadni a segítségemet.

Harper elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

– És valóban visszafizethetem neked ezt a kölcsönt?

– Ragaszkodni fogok hozzá.

– Az a fekete ruha nagyon teszlik.

Seth odaintette az egyik eladót.

– Akkor próbáld fel!

Harper mindent felpróbált, ami megtetszett neki, és végül kiválasztott nyolc ruhadarabot, amelyeket remekül lehetett kombinálni egymással, valamint három ruhát.

A kasszánál az eladó becsomagolta az első ruhát egy elegáns dobozba. Amikor Seth egyetemre járt, és egyik napról a másikra élt, megtanulta, hogy egy elegáns doboztól és egy kis selyempapírtól mindenki értékesebbnek érzi magát.

– Tényleg te vagy az, Harper?

Seth meglepetten megfordult, és szemügyre vette a magas, fekete hajú nőt, akinek ugyanolyan hatalmas, kék szeme volt, mint Harpernek.

– Anya?

Sethnek elakadt a szava. Harper anyja drága kosztümöt és dizájnercipőt viselt, és egy márkás táska lógott a vállán. Mindegyik több ezer dollárba kerülhetett. A gyémántgyűrűje vakítóan csillogott. Seth azonnal megállapította, hogy ez a nő imád gazdagnak mutatkozni, és többre értékeli a pénzt, mint az embereket.

Gondolkodás nélkül átölelte Harpert, magához húzta, és adott egy puszit az arcára.

– Nem számítottam rá, hogy éppen itt fogok találkozni veled – mondta Harper anyja. – És úgy látom, vettél magadnak néhány holmit.

Harper úgy viselkedett, mint egy rémült nyuszi. Képtelen volt megszólalni, és a tekintete ide-oda cikázott a becsomagolt holmik és az anyja között.

– Bemutatnál ennek az úriembernek?

Seth úgy döntött, hogy magához ragadja az irányítást, és kezet nyújtott Harper anyjának.

– Seth McCallan vagyok, Mrs. Sloan.

A nő kezet rázott vele, és tátva maradt a szája a meglepetéstől.

– Seth McCallan. Hát persze! Láttam magát néhány jótékonyági rendezvényen. Ne haragudjon, hogy nem ismertem fel! Amelia Sloan vagyok. Kérem, szólítson Ameliának!

A férfi elmosolyodott.

– Igazán örvendek, Amelia.

– Mit keres itt a lányom társaságában?

– Vásároltunk neki néhány holmit.

Amikor az eladó diszkréten odanyújtotta Sethnek a számlát, Ameliának elkerekedett a szeme a meglepetéstől.

– Tudom, mi jár a fejedben, anya, de tévedsz – mondta Harper.

Amelia tudálékosan elmosolyodott.

– És honnan tudod, hogy mi jár a fejedben?

Beletelt egy kis időbe, mire Seth megértette Harper viselkedését. El akarta titkolni a helyzetét az

anyja elől, és erre éppen vele fut össze akkor, amikor egy férfi ruhákat vásárolt neki. Az anyja nem tudja, hogy nincs pénze, és azt sem tudja, hogy vissza fogja fizetni a kölcsönt. És ha magyarázkodni kezdett volna, azzal csak rontott volna a helyzeten. Amelia addig faggatózott volna, amíg ki nem szedi belőle az igazságot.

Csak egyetlen megoldás létezik...

– Együtt vagyunk Harperrel – bökte ki gyorsan Seth, nehogy a nő meggondolja magát.

Amelia szeme felragyogott a boldogságtól, Harper pedig döbbenten rámeredt.

– Eltitkoltad előlem, hogy együtt vagy Manhattan legvonzóbb agglagényével? Nevetséges vagy, Harper!

– Nem, ugyanis nem vagyunk...

Seth szorosabban magához húzta Harpert.

– Még friss a dolog – magyarázta.

Amelia összehúzta a szemét.

– És úgy gondolta, hogy a lányom nincs megfelelően felöltözve ahhoz, hogy magával mutatkozzon?

– Nem erről van szó! – tiltakozott hevesen Seth. – Harper meglátott valamit a kirakatban, és úgy döntöttem, hogy megveszem neki ajándékba. – Ez legalább nagyjából megfelelt az igazságnak. – Szeretem ajándékokkal elhalmozni.

– Nos, ez igazán kedves magától. – Amelia a lánya felé fordult. – Szívesen meginnék veletek egy kávét, de már elígérkeztem. Látogassatok meg bennünket hármásban Crystallal!

– Sajnos mostanában rengeteg dolgunk van, de egy közös vacsora talán belefér az időnkbe – felelte gyorsan Seth, mielőtt Harper megszólalhatott volna. – A titkárnom holnap fel fogja hívni, és egyeztetünk időpontot.

– Nagyszerű!

Seth gyorsan összeszedte a holmikat, és az ajtó felé terelte Harpert, aki komoran hallgatott. De amint kiléptek az utcára, dühösen a férfi felé fordult.

– Nem is sejted, hogy mit tettél!

– Kimenekítettelek a butikból, és az anyád nem fogott gyanút.

– De ezek után elkezdd majd szaglászni!

– Na és? – Seth elnevette magát. – Akár az összes pletykalapot felhívhatja. Semmit sem fog kideríteni rólunk.

– És pontosan ez fogja felkelteni a gyanakvását.

– Még mindig nem értem, hogy mi a gond.

– Ha nem öntök hamarosan tiszta vizet a pohárba, akkor végig kell játszanunk ezt a színjátékot.

– És az talán baj?

Harper egyenesen a férfi szemébe nézett.

– Addig nem találkozhatsz a barátnőiddel, amíg állítólag együtt vagyunk.

– Egyébként sem hagylak szívesen egyedül a lakásban éjszakára.

Seth felsóhajtott. Gyűlölte a hazugságot. Az apja megrögzött hazudozó volt. Azért hazudott, hogy megalázhasson másokat, és uralkodhasson fölöttük. Seth már rég megfogadta, hogy sohasem fog hazudni azért, hogy elérje a célját.

De ez a helyzet különleges volt. Harpernek időre volt szüksége ahhoz, hogy talpra álljon, és végre elmondhassa az anyjának, hogy Clark semmit sem hagyott maga után, csak adósságot. Ezzel a hazugsággal nem fognak ártani senkinek.

– Szerintem úgy mászhatunk ki a leggyorsabban ebből a csávából, ha minél előbb találunk neked egy állást. És keresnünk kell egy lakást is... De akkor is úgy gondolom, hogy helyesen cselekedtem.

– Hajlandó vagy úgy tenni, mintha együtt lennénk? Legalább egy hónapig?

Seth végre kezdte felfogni a tettei következményét. Le kell mondania a barátnőiről, a romantikus vacsorákról, a közös reggelikről és a szexről.

Harper megcsóválta a fejét.

– Egy hónap nagyon hosszú idő, és az anyám rendkívül makacs. Ráadásul te remek parti vagy.

Mindent el fog követni azért, hogy megtartsalak.

Seth elnevette magát.

- A hírnevem meg fog menteni bennünket. Senki sem fog meglepődni a szakításon.
- Igazán?
- Igazán. Túl komolyan veszed ezt az egészet. Csak néhány hétről van szó. Elhiszem, hogy az anyád makacs, de ő sem tud csodát tenni.

3. FEJEZET

Elhiszem, hogy az anyád makacs, de ő sem tud csodát tenni.

Harper felsóhajtott.

– Meg fogsz lepődni... Akkor lássunk hozzá a lakás- és az álláskereséshez!

– Én is ezt mondtam.

Harper ránézett a dobozokra és a szatyrokra.

– Hívnom kell egy taxit.

– Jake autója az irodaház előtt parkol. Felhívom a sofőrjét.

Seth elővette a telefonját, és megbeszélte vele, hogy felveszi és hazaviszi Harpert.

– Két perc múlva itt lesz – közölte, miután befejezte a beszélgetést. – Megvárom veled, és segíték bepakolni.

Nem beszélgettek egymással, amíg a limuzin meg nem érkezett. A sofőr kiszállt, segített bepakolni a csomagtartóba, utána kinyitotta Harpernek az ajtót.

Harper éppen el akart búcsúzni Sethtől, amikor megpillantotta az anyját.

– Ne fordulj hátra, de megint itt van az anyám!

Seth meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Tényleg?

– Én megmondtam, hogy a kíváncsisága nem ismer határokat!

– Minket néz?

– Természetesen.

– Akkor megint úgy kell tennünk, mintha együtt lennénk.

A férfi lehajolt, és megcsókolta Harpert. Alig ért össze az ajkuk, Harpernek mégis elakadt a lélegzete.

Arra számított, hogy Seth azonnal elhúzódik tőle, de tévedett. Lehet, hogy neki kellett volna elhúzódnia, de képtelen volt rá. Hosszú idő óta először érezte újra nőnek magát.

Seth átölelte a derekát, ő pedig rátette a kezét a férfi vállára. A csókjuk egyre mohóbbá és szenvedélyesebbé vált. Harper megborzongott a vágytól.

De hirtelen észbe kapott. A férje legjobb barátját csókolja, aki ráadásul hírhedt szoknyavadász! Seth nem a megfelelő férfi a számára, és ő nem vágyik új kapcsolatra. Még nem. Meg akarta őrizni Clark emlékét.

Gyorsan elhúzódt Sethtől, zavartan lesütötte a szemét, és elindult a limuzin felé.

– Otthon találkozunk – szólt hátra búcsúzóul a válla fölött.

Gyorsan beült az autóba, lehunyta a szemét, és hátradőlt. Amikor a limuzin elindult, kétségbeesetten a tenyerébe temette az arcát. Nem elég, hogy az anyja úgy gondolta, a lánya megszerezte magának New York legvonzóbb agglégényét, de ráadásul élvezte azt a csókot, amit nem lett volna szabad élveznie. Clark már meghalt, de Harper nem feledkezett meg róla. Szerette őt, és nem akarta egy másik férfival helyettesíteni.

A katasztrofális állásinterjú után azt hitte, hogy ennél rosszabb már nem történhet vele, de ez a csók bebizonyította, hogy tévedett. Hazudott az anyjának, és megkívánta a férje legjobb barátját... Lehunyta a szemét, és ejtett néhány könnycseppet a halott férjéért.

Seth elgondolkodva nézett a limuzin után. Rengeteg nőt megcsókolt már életében, mégis biztosra vette, hogy Harperrel más lesz. Mintha áramütés érte volna. Természetesen nem lehetett visszaforgatni az idő kerekét, de már sokszor megbánta, hogy nyolc évvel ezelőtt lemondott Harperről Clark kedvéért.

Ugyanakkor azt is tudta, hogy Harper azóta megözvegyült, és született egy kislánya, éppen ezért biztonságra van szüksége. És Seth nem akart fájdalmat okozni neki.

Amikor visszaért az irodába, leült az íróasztala mögé, és belevetette magát a munkába. Hatkor végzett, de megvárta a hét órát, és csak akkor indult haza.

– A nappaliban vagyunk – kiáltotta Harper, amikor meghallotta, hogy csukódik az ajtó.

Seth bement a nappaliba. Harper a kanapén ült, és éppen Crystalt etette. Egy darabig mind a ketten hallgattak, és végül a férfi törte meg a kínos csöndet:

– Ezek szerint tejet iszik?

Harper értetlenül összeráncolta a szemöldökét, de higgadtan válaszolt:

– Egész pontosan tápszert.

– Úgy tűnik, hogy szereti.

– Szerinted adnék neki olyasmit, amit nem szeret?

Miután kiürült az üveg, Harper a vállára fektette a kislányt, és addig veregette a hátát, míg Crystal büfizett egyet.

Harper elnevette magát.

– Ezek szerint jóllakott – közölte, és beletette Crystalt a gyerekülésbe. – Főztem vacsorát.

Seth legszívesebben elmenekült volna a lakásból, de hangosan megkordult a gyomra.

– Mit főztél?

– Eredetileg spagettit akartam készíteni, de úgy tudom, hogy Mrs. Petrillo is azzal szokott meglepni.

– Szerencsés vagyok, hogy ilyen kedves szomszédom van. Hogy ment neki ma délelőtt a bébiszitterkedés, amíg te állásinterjún voltál?

– Mrs. Petrillo nagyon örült, hogy nem egyedül kellett megnéznie a kedvenc sorozatát. – Harper kivette a zöldségekkel és hússal megrakott tálat a sütőből. – Azt mondta, hogy bármikor szívesen vigyáz Crystalra, ami az állásinterjük és a lakáskeresés miatt óriási könnyebbséget jelent.

– Ez valóban nagyszerű hír.

– És azok a holmik is tetszettek neki, amiket a butikban vásároltunk. – Harper letette a tálat az asztalra, és ránézett a férfitra. – Bocsánatot akartam kérni tőled az anyám miatt.

Seth legyintett egyet.

– Ne is törődj vele!

– Az anyám sznob, és imád pletykálkodni. Nem lehet megszabadulni tőle.

– Az én apám sem szent. Valójában olyan borzalmas ember, hogy az anyám hozzá képest ártatlan bárányka.

Harper elnevette magát.

– Azt is sajnálom, hogy meg kellett csókolnod engem – tette hozzá végül komoly arccal.

Seth kissé bosszúsan és sértődötten ledobta a leveleit a pultra.

– Őszintén szólva nem érintett kellemetlenül a dolog. És arra is szeretnék emlékeztetni, hogy az én ötletem volt.

– Ebben az esetben talán nem bocsánatkéréssel tartozom, hanem köszönetet kellene mondanom.

Seth arra gondolt, hogy a nőnek valóban bocsánatot kellene kérnie tőle, mert pokoli kínokat élt át. Tudta, hogy annak a csóknak sohasem szabad megismétlődnie, de folyamatosan az járt a fejében.

De mielőtt megszólalhatott volna, megcsörrent a telefonja, és amikor ránézett a kijelzőre, megállapította, hogy az egyik alkalmi barátnője keresi, aki mindig felhívta, amikor New Yorkban járt.

– Helló, Marlene! Hogy vagy?

Leült a kanapéra. Most pontosan erre volt szüksége. Az egyéjszakás kalandok egyszerűek és kellemesek voltak, és Marlene legalább el fogja terelni a figyelmét arról, ami ma délután történt.

– A városban vagyok. Megiszunk valamit?

– Remekül hangzik. – Sethnek valóban szüksége volt egy italra. – Hol és mikor?

– A Waldorfban szálltam meg, és van itt a közelben egy klub. Ismered?

– Igen, máris indulok.

Seth kinyomta a hívást, felpattant, és elindult az ajtó felé.